

Иоан Асен се отправи бързо към брат си, протегна му ръка, загриженото му лице се поразведри. Александър стана, леко се поклони и пак седна. Обирил чело в размисъл.

— Прости ми, Сандро... В тия неспирни грижи забравих, че и ти имаш своите. Кога пристигна? Кога мислиш да тръгнеш за Сърбия? Най-добре замини веднага, за да се венчаеш с униятската княгиня Зорка, докато нашите митрополити не са получили писмата, в които скъсвам връзките с Рим. Както ти казах и по-рано, аз реших да отхвърля унията. А след това ние ще останем само чисти и праворерни православни.

Севастократорът дигна очи. В тях се таеше загриженост.

— Нима Василий се съгласи?

— Не. Той напуска архиепископията, астава верен на клетвата си към папата и отива в Света гора...

Дълбоко удивление, примесено с възхищение, се изписа по лицето на царския брат. Пошъпна тихо:

— Дивен човек е той...

Изведнъж челото му отново се изпълни с мрачни бръчки.

— Какво има? — попита Асен тревожно. — Какво се е случило? Говори по-бързо... Пак нещо неприятно ли? Сърбите да не се отмятат?

— Не.

— Тогава?

От известно време царят бе станал много раздразнителен. Предишното му спокойствие, дълбокото му смирение бяха изчезнали. Неверността на хората го бе озлобила. Вече навсякъде той виждаше измяна, от всякъде очакваше коварство.

Александър скочи, отиде до стената окичена с оръжия. Разгледа ги, почна да си играе с тях, като опитваше острия върху дланта си. След това свали един меч, разгледа го и каза:

— Някога с това са убили севасторатор Исак... Когато почнал да интригува срещу баща ни. Не е безопасно за пленниците да им се дава